Paano Ko Malalaman Kung Alin ang Tamang Iglesya?

E. W. Rogers

Salin sa Tagalog ng “How May I Know Which Is the Right Church?”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Paano Ko Malalaman Kung Alin ang Tamang Iglesya?

Tiyak na napakahirap para sa isang bagong nagbalik-loob na magpasya kung saang iglesya siya dapat sumama. Kapag sinabihan siya ng ilan na pumunta sa iglesyang gusto niya, halos imposible para sa kanyang magpasya. Natural lamang na inaangkin ng bawat iglesya na ito ang tama; bagaman malinaw na hindi maaaring tama silang lahat: maaaring ang bawat isa ay mali sa isang bagay o iba pa. Kung gayon, ano ang dapat gawin ng batang nagbalik-loob? Ang mamuhay nang hiwalay sa lahat ng ibang Cristiano ay hindi maka-Kasulatan, ni matalino o malusog sa espirituwal. Ang umasang makatagpo ng isang perpektong lokal na iglesya ay pag-asang walang saysay, sapagkat ang ganoong iglesya ay nangangailangan ng mga perpektong tao, at walang ganoon.

Hindi kasiya-siya ang magpasya sa usapin sa pamamagitan ng pagsunod sa [Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.] ay walang personal na paninindigan, at kung wala ito ay walang katatagan. Ang ating pinagmulan noong bata ay hindi ligtas na gabay. Dapat tayong mag-isip para sa ating sarili: hindi tayo dapat basta magpaanod-anod.

Bukod dito, hindi matalino na pagpasyahan ang bagay sa pamamagitan ng pagsunod sa isang sikat na mangangaral, sapagkat ang kasikatan ay panandalian lamang, at kapag ito ay kumupas, ano ang gagawin ng bagong tagasunod? Kailangan niyang maitanim ang kanyang mga ugat sa mas mabuting lupa kaysa sa

pansamantalang pagkagusto ng tao. Ang kaakit-akit na kapangyarihan ng tao ay lumilipas kasabay ng mga taon.

Hindi rin natin matitiyak na ang ating mga espirituwal na ama (ibig sabihin, ang mga ginamit sa ating pagbabalik-loob) ay magbibigay ng mahusay na payo, sapagkat ang pangunahin nilang malasakit ay ang kaligtasan ng mga tao sa halip na ang kanilang magiging kaugnayan sa iglesya pagkatapos. Ngunit malungkot na bagay ang iligtas ang isang taong nalulunod, at pagkatapos ay iwan siya sa pampang ng ilog nang walang karagdagang tulong.

Nangangamba kami na nabubuhay tayo sa mga araw kung kailan masyadong binabalewala ang "kalooban ng Panginoon," at ang binibigyang-priyoridad ay ang sariling hilig, o hilig ng ibang tao, sa halip na ang isip ng Diyos Mismo ayon sa ipinahayag sa Kanyang salita. Ang Kasulatan ang tanging may-kapamahalaang gabay ng mananampalataya. Ito lamang ang ligtas na gabay dito gaya ng sa lahat ng bagay; at bagaman maaaring kailanganin ng batang nagbalik-loob ang tulong upang maunawaan ito, nasa kanya ang Banal na Espiritu na magbibigay ng paninindigan. Sapagkat maging ang mga "gabay" ay madaling kumiling pabor sa ilang hilig na hindi masusuportahan ng Kasulatan. Maaaring makatulong ang mga gabay, ngunit sa huli, ang Salita ng Diyos ang pangwakas.

Ipinapalagay ng ilan na imposible ang pagbabalik sa mga kalagayan ng unang panahon, ibig sabihin, ang mga umiiral sa pinakaunang mga araw ng kasaysayan ng Iglesya, kaya sinikap nilang makuntento sa isang kaayusan ng mga bagay na binabalewala ang ilang malinaw na prinsipyo. Ang iba naman ay naniniwala na

kailangang isaalang-alang ang tinatawag nilang "lehitimong pag-unlad," at iginigiit nila na dapat nating bigyang-pansin hindi lamang ang Salita ng Diyos, kundi pati ang kasaysayan ng pag-unlad ng gawi ng iglesya sa buong panahon. Ang karunungan at karanasan ng mga nauna sa atin, sabi nila, ay hindi ligtas na mapababayaan. Ano ang sasabihin natin sa lahat ng ito?

May isang bagay na malinaw na malinaw: hindi tayo dapat magbawas ni magdagdag sa salita ng Diyos, sapagkat inaasahan Niya na sundin at tuparin ng Kanyang bayan ang lahat ng nasusulat (Deut. 4, 2; Kaw. 30, 6; at Apoc. 22, tt. 18 at 19). Kaya sa pagsisikap na matukoy kung saang kongregasyon ng mga mananampalataya dapat sumama ang isang tao, dapat siyang humanap ng isang kapulungan na hindi lamang nagsasagawa ng natutunan niya mula sa Kasulatan na dapat gawin, kundi hindi rin nagsasagawa ng mga idinagdag na bagay na walang pahintulot ng Kasulatan. Ginagawa nitong medyo payak ang usapin, sapagkat maaalis nito sa ating listahan ng "mga posibleng kapulungan" ang napakarami.

Halimbawa, walang matatagpuan ang mananampalataya sa kanyang Bagong Tipan (at doon natin dapat hanapin ang mga detalye ng kaayusan ng iglesya) na nagtuturo ng isang piling pagkasaserdote na limitado sa iilan (gaya ng kinikilala sa ilang iglesya, kung saan ang "pari" ay ibinubukod mula sa kongregasyon), bagaman walang pag-aalinlangang itinuturo nito ang karaniwang pagkasaserdote ng lahat ng mananampalataya (I Pedro 2, tt. 5 at 9; at Apoc. 1, 6). Wala rin siyang matatagpuang anuman tungkol sa bautismo ng sanggol, pagwiwisik sa sanggol, pagbabagong-buhay sa pamamagitan ng bautismo, ministeryong pang-isang-tao,

mga kasuotang pang-ritwal, insenso, altar, at lahat ng iba pang marangya at pandamdaming bagay na itinuturing ng ilan na mahalaga sa pagsambang Cristiano. Nasa mga nagpapahintulot at sumasang-ayon sa mga ganitong bagay ang pananagutang patunayan nang di-matututulan ang kanilang karapatan mula sa Kasulatan. Lubos na alam ng sumulat ng artikulong ito na may ilang talata ng Kasulatan na inihaharap upang suportahan ang ilan sa mga gawing ito, ngunit iminumungkahi niya na sa walang kaso ay binibigyang-katwiran ng mga talatang iyon, kung wastong ipinaliliwanag, ang pag-aangkin.

Siyempre, maiisip na may ilang tunay na nahihirapan tungkol sa ministeryong pang-isang-tao, at binabanggit bilang posibleng katwiran nito ang kaso nina Timoteo at Tito, at kung minsan si Pablo, na tila siyang pangunahin kung hindi man nag-iisang tagapagsalita. Ngunit ang patas na pagbasa sa mga sulat sa dalawang unang nabanggit ay magpapakita na sila ay nasa isang natatangi at hindi na mauulit na katayuan, sa panahong iyon, bilang mga kinatawan ng apostol; at tungkol kay Pablo—siya ang nagtatag ng maraming assembly, kaya sa kanilang pasimula ay kinailangan niyang maging nag-iisang gabay. Bukod dito, ang mga tagubiling ibinigay kina Timoteo at Tito ay malinaw na may layuning ihanda ang iba upang ipagpatuloy ang ministeryo sa lokal na iglesya. Walang kahit pahiwatig sa alinmang sulat na ang isang tao, maging si Timoteo o si Tito, ay dapat ituring na may awtoridad na angkinin ang tanging monopolyo ng pampublikong pangangaral sa alinmang lokal na iglesya. Laging maramihan ang isinusulat ni Pablo tungkol sa kanila, gaya halimbawa ng "mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa mga iba": nagsasalita

siya ng "mga obispo," at kung minsan ay ginagamit niya ang salita sa isahan, iyon ay sa pangkalahatang kahulugan. Wala nang hihigit na malayo sa kanyang isip kaysa sa ideya na iisang tao ang bibigyan ng tanging karapatan sa alinmang iglesya.

Si Dr. J. Stuart Holden, isang minamahal na ministro ng Church of England, ay sumulat: "Halata na ang huwarang anyo ng paglilingkod ay ang isa kung saan ang lahat ng kaanib ay may sariling bahagi, bawat isa ay nag-aambag ng ilang ministeryo sa kabuuan. Marahil dahil hindi na sinusunod ang planong ito sa iglesya kaya tila marami sa mga kaloob ng Espiritu ang nawala na ngayon. Kung saan ang bawat kaanib ng isang assembly ay puspos at pinamamahalaan ng Espiritu ng Diyos, kaya Siya ay nagsasalita sa pamamagitan ng isa at ng iba tungo sa pagkakumbinsi, pagliliwanag at pagpapatibay ng lahat, may kapuspusan ng pagpapala na hindi posible bilang pangkalahatang tuntunin kung saan ang karamihan ng mga sumasamba ay tahimik at ang buong ministeryo ay ipinagkakatiwala sa iisang tao. Ang ating napakinabangan sa kaayusan ay marahil nawala natin sa bisa, kapwa sa panloob na buhay at sa panlabas na patotoo." Ito, na nagmula sa ganoong panulat, ay may higit na bigat kaysa kung nagmula sa isang hindi gaanong kilala, bagaman hindi binanggit ng sumulat na sa paglipas ng mga siglo ay nagkaroon, at mayroon pa rin, dito at doon, ng mga iglesya ng mga mananampalataya na nagsisikap sundin ang planong tinutukoy.

Kaakibat ng usapin ng ministeryong pang-isang-tao ang usapin ng paghirang, ngunit ang awtoridad ng humihirang na tao o lupon ay lubos na walang bisa, yamang wala itong anumang batayan sa Kasulatan.

Kung iba ang iniisip ng mambabasa, dapat niyang bigyang-kasiyahan ang kanyang budhi mula sa Kasulatan na tama ang kanyang paghatol. Ngunit itatanong ng ilan, wala bang mga Obispo at Arsobispo, at iba pang opisyal ng iglesya? Malawak na usapin ito ngunit maaaring talakayin nang maikli. Ang salitang "obispo" ay isang salitang Griego lamang na ginawang Ingles, at kung ito ay wastong isinalin—gaya nga ng ginawa sa ilang kaso (hal. Gawa 20, 28)—makikita sanang ang kahulugan nito ay "tagapangasiwa." Sa simula, naghalal si Apostol Pablo ng matatanda (ibang salita para sa "mga tagapangasiwa" o "mga obispo") para sa mga bagong tatag na lokal na iglesya (Gawa 14, 23); pagkatapos ay ipinakita rin niya kina Timoteo at Tito ang uri ng mga lalaking dapat kilalaning matatanda (I Tim. 3, 1-7, at Tito 1, 7-9). Ngunit walang ganoong bagay sa Bagong Tipan gaya ng isang Arsobispo o lupon ng mga Obispo na nagtitipon sa solemneng pulong upang humirang ng iba pang obispo, o mas mataas o mas mababang opisyal. Lalong walang anumang pahiwatig na ang kapangyarihang pampulitika ang nagrerekomenda o humihirang sa sinuman sa posisyon. Ang "pagpapatong ng mga kamay ng mga matanda" (I Tim. 4, 14) ay hindi nangangahulugan ng isang masalimuot na ritwal na seremonya. Pahayag lamang ito na ang pakikiisa sa damdamin at malasakit ng matatandang kapatid ay ibinigay sa binatang si Timoteo para sa kanyang magiging espirituwal na gawain.

Tungkol sa bautismo, ang Juan 3, 5 ay binabanggit upang suportahan ang ideya ng pagbabagong-buhay sa pamamagitan ng bautismo; ngunit nang hindi na pinapasok ang kahulugan nito rito, ito ang masasabi: hindi ito maaaring tumukoy sa bautismong Cristiano,

sapagkat noong panahong nagsasalita ang Panginoon ay hindi pa kilala ang ganoong bautismo. Tungkol naman sa bautismo ng sambahayan, ang pananagutan ay patunayan na sa mga sambahayang binanggit sa Aklat ng Mga Gawa ay may mga sanggol na wala pang pananagutan. Nakalulungkot na ang isang napakapayak at makahulugang ordinansa ay napalabo nang ganito ng mga eklesyastiko; ngunit ang dapat gawin ng batang nagbalik-loob ay basahin ang Kasulatan (lalo na ang mga Ebanghelyo at ang Aklat ng Mga Gawa), isinasantabi ang lahat ng dati nang pinaniniwalaan o itinuro sa kanya, at sa kapayakan at may panalangin ay sikaping matutunan mula sa Biblia ang isip ng Diyos sa bagay na ito.

Napakaraming Cristiano ang malinaw na nakakita ng mali sa mga bagay na ito, kaya sila ay natatagpuan sa mga tinatawag na dissenting o nonconformist na iglesya. Ngunit gayunman, ang ganitong mga kapulungan ay hindi laging nakasisiya sa budhi ng lahat ng bayan ng Diyos, sapagkat sa marami sa kanila ay nananatili ang ministeryong pang-isang-tao kasama ang lahat ng kaakibat nito na hindi binanggit sa Kasulatan, kaya nagiging imposible ang pagsasagawa ng I Cor. 14. Kung gayon, saan tayo babaling?

Hayaang sumangguni ang mananampalataya sa kanyang Biblia, pinapansin din ang mga kaugalian ng mga lalaking may takot sa Diyos na tila pinamamahalaan ng Kasulatan. Gaya ng aming sinabi, lilimitahan niya ang kanyang pagsisiyasat sa Bagong Tipan, sapagkat ang lokal na iglesya ay hindi pa umiiral hanggang pagkatapos ng araw ng Pentecostes (tingnan hal. Efe. 3, 5). Kaya walang matututunan tungkol sa kaayusan ng iglesya sa anumang bahagi ng Kasulatan na mas maaga

pa sa Aklat ng Mga Gawa, bagaman ang napakahalagang prinsipyo ng pagsunod sa salita ng Panginoon ay paulit-ulit na idinidiin sa Lumang Tipan. Laging may bisa ang pagsunod, at walang makasusuway sa Diyos nang hindi dumaranas ng pinakamabigat na kahihinatnan. Sapagkat sa bagay na ito, gaya ng sa lahat ng iba, hindi dapat maging tanong ng ating sariling pagpili kundi ng Kanyang kalooban.

Iminumungkahi na ang isang Cristiano, sa pagsasaliksik sa Kasulatan, ay makatatagpo ng mga sumusunod na bagay:—

(i) Ang isang maka-Kasulatang lokal na iglesya ay binubuo lamang ng mga nagpapahayag na mananampalataya sa Panginoong Jesucristo. (Basahin ang Gawa 5, 13). Siyempre, ipinapalagay na ang bawat kapulungang nag-aangking iglesyang Cristiano ay mag-aangkin din na ang mga kaanib nito ay binubuo lamang ng mga dapat sanang tumatanggap sa mga paniniwala nito. Kaya hindi ito gaanong nakatutulong sa atin, bagaman malinaw sa karamihan na ang listahan ng mga kaanib ng iglesya sa ilang kaso ay may mga pangalan ng mga taong walang ipinakikitang katibayan na sila ay ipinanganak na muli. Sa kanilang mga bunga natin sila nakikilala. Ang karapatan sa pagiging kaanib ng iglesya ay ang bagong kapanganakan: kung wala ito, walang sinuman ang may karapatang mapabilang sa isang lokal na iglesya. (Ang salitang "iglesya" dito ay ginagamit sa kahulugan ng Biblia, bilang kongregasyon ng mga mananampalataya, hindi isang gusaling itinalaga.)

(ii) Ang isang maka-Kasulatang lokal na iglesya ay tumatanggap, nang walang dagdag o bawas, sa buong Salita ng Diyos bilang may-kapamahalaan at lubos na

sapat na gabay sa mga gawi nito (II Tim. 3, 16). Anumang matagpuan nitong nakasulat sa Kasulatan tungkol sa kaayusan nito ay itinuturing nitong may bisa, at anumang walang ganoong nakasulat na pahintulot ay itinuturing nitong hindi mahalaga at maaaring alisin. Kaugnay nito, mahalagang tandaan na ang ritwal na relihiyon ng Lumang Tipan ay nawalan na ng bisa dahil sa kamatayan ni Cristo, gaya ng di-matututulang ipinakikita ng Sulat sa mga Hebreo, kaya ang sistema nito ay hindi na nagbubuklod sa mga iglesya ngayon. Kaya ang mga nagsisikap gayahin ito sa usapin ng piling pagkasaserdote, mga kasuotang pang-ritwal, insenso, altar at iba pa ay dapat magpakita ng mabuting dahilan kung bakit hindi rin sila naghahandog ng mga hayop [Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.] tungkol sa mga araw at mga pagkain. Halos hindi makatarungan ang pumili ng ilang bahagi at balewalain ang iba. Ang malinaw at matalinong pagkaunawa sa lubos na kasapatan ng Salita ng Diyos ay lubhang makatutulong sa batang nagbalik-loob, sapagkat ilalayo siya nito mula sa mga gapos ng tradisyong pang-iglesya.

(iii) Ang isang maka-Kasulatang iglesya ay may isang ordinansa: isinasagawa nito ang pagdiriwang ng Hapunan ng Panginoon (I Cor. 11, 23). Maaaring itanong, paano naman ang bautismo? Sa ganang sarili, ang bautismo ay hindi nagbibigay ng karapatan sa isang tao sa lugar sa alinmang lokal na iglesya. Ito ay isang ordinansang lubos na hiwalay sa pagpasok dito. Ipinahihiwatig lamang nito na tinanggap na ng isang tao ang kanyang lugar bilang isang Cristiano. Ang pangangailangan, paraan at kahulugan ng bawat isa sa mga ordinansang ito ay matututunan mula sa Salita ng Diyos. Walang binabanggit ang Bagong Tipan na ibang

ordinansang obligado sa mga iglesyang Cristiano. Kung iba ang iniisip ng mambabasa, dapat niyang bigyang-kasiyahan ang kanyang sarili na malinaw na malinaw ang Biblia tungkol sa mga bagay na sa palagay niya ay hindi naisama rito.

(iv) Ang isang maka-Kasulatang lokal na iglesya ay tumatanggap sa gitna nito ng lahat ng tunay na mananampalataya na kilalang matatag sa doktrina at maka-Diyos sa pamumuhay. Gayunman, ang pagpapakahulugan sa pariralang ito ay dapat maging pinakamaluwag na maaari. Ang pagkakaiba lamang ng pagkaunawa sa kahulugan ng Kasulatan ay malayong-malayo sa pagtanggi sa mga pahayag nito: ang maka-Diyos na pamumuhay ay ibang-iba sa pagiging ligtas sa lahat ng pagkakamali. Malalaman ng mga espirituwal na tao sa kanilang loob kung sino ang umaayon sa huwarang ito; ngunit anumang hadlang na nagbubukod mula sa kapulungan ng mga tunay na mananampalataya ay dapat matatag na labanan, yamang hindi ito ginawa noong panahon ng Biblia. Ang mga pinto ng isang lokal na iglesya ay dapat bukas sa lahat ng tupa. Kung, sa pinakaunang mga araw, ay may mga lobong nakapasok na nakadamit-tupa, hindi kataka-taka kung mangyari rin ito sa ating mga araw. Walang ibang may kasalanan kundi ang Punong Kaaway. Karaniwan, kung saan mataas ang pader, doon inaasahan ang batang nagbalik-loob na tanggapin ang mga bagay na wala sa Salita ng Diyos; at kung susundin niya ang ating ikalawang prinsipyo, maliligtas siya sa pagkakabitag. (Dapat sumangguni ang mambabasa sa I Cor. 5, 13 at II Juan 7.)

(v) Ang isang maka-Kasulatang lokal na iglesya ay nakaayos sa paraang ang Espiritu ng Diyos ay may kalayaan, kapag nagtitipon ang mga banal, na gamitin

ang sinumang ibig Niya para sa pagpapatibay ng buong kapulungan (tingnan ang buong I Cor. 14). Anumang panloob na organisasyon na humahadlang sa sinumang kwalipikado at binigyang-awtoridad ng Panginoon na gamitin ang kanyang kaloob kapag nagtitipon ang mga banal ay dapat tanggihan. Ang pagkilala sa mga obispo at diyakono sa kahulugan ng Kasulatan (hindi sa makabagong hirarkikong kahulugan) ay hindi nangangahulugang itinuturing silang nakatataas sa iba pang kasapi ng iglesya. Bahagi sila nito, at kapag nagtitipon, ang pribilehiyo ng sinuman sa kanila na magsalita ay hindi higit sa pribilehiyo ng iba. Ang pagiging obispo o diyakono nila ay hindi nagbibigay sa kanila ng karagdagang pribilehiyo: sa halip, nagpapataw ito sa kanila ng karagdagang pananagutan. Maaari ring idagdag dito na ang pagdaraos ng mga natatanging pulong kung saan inaasahang mangaral ang iisang tao ay hindi lumalabag sa prinsipyong ito, basta't sa regular na mga panahon ay isinasagawa ng iglesya ang prinsipyong nabanggit.

(vi) Ang isang maka-Kasulatang lokal na iglesya ay may pananagutan lamang sa Panginoon sa langit at hindi nakatali ng anumang sistemang panlupa sa alinmang ibang iglesya. Ang tanging bigkis ng pagkakaisa ay ang Espiritu ng Diyos na nag-uudyok sa mga kapulungan dito at doon na sundin ang Kanyang salita. Malinaw na bilang resulta ay magtatamasa sila ng pagkakaisa sa pag-iisip at pribilehiyo, ngunit walang administratibong awtoridad na mamamahala sa alinmang dalawa o higit pang ganitong iglesya. Ang saklaw ng impluwensya ng mga obispo o diyakono ay limitado sa iglesyang kinaroroonan nila at hindi umaabot sa iba. Dahil sa pagsasariling ito ng bawat lokal na iglesya, hindi na

lumilitaw ang pangangailangang bigyan ito ng pangalang denominasyonal. Sapat na na ang mga Cristiano ay magtipon.

Kaya ang usapin ay nauuwi sa isang medyo payak na bagay. Humanap ng iglesyang may ganitong mga tatak. Naniniwala ang sumulat na sakop ng mga ito ang lahat ng mahalaga; bagaman kung matuklasan ng mambabasa mula sa Kasulatan ang anumang bagay na hindi naisama sa booklet na ito, dapat niyang ituring na ang bagay o mga bagay na iyon ay nagbubuklod din sa kanyang budhi. Kapag natagpuan ang ganitong iglesya, huwag asahang ito ay perpekto sa gawain. Maraming iglesya, salamat sa Diyos, ang may hawak na tamang prinsipyo bagaman may pagkukulang sa pagsasagawa nito. Ngunit kung kumbinsido ang isang tao na ang iglesyang natagpuan ay umaayon sa Salita ng Diyos, dapat siyang naroroon at gampanan ang kanyang wastong bahagi sa mga pribilehiyo at pananagutan nito. Hindi siya magiging masaya saanman. Hindi natin dapat kalimutan na lahat tayo ay magbibigay-sulit sa Hukuman ni Cristo, at itatanong Niya kung bakit natin nilapastangan ang ating mga paninindigan, o napabayaang paunlarin ang mga ito.

Hindi binanggit ng sumulat ang pangalan ng alinmang bahagi ng iglesya: sadya niyang iniwasan ito, upang hindi magbigay ng impresyon na ipinagtatanggol niya ang interes ng isang partikular na pangkat. Hindi tayo dapat maging interesado sa mga pangkat; hindi mahalaga kung paano sila nagsimula o kung anong mga tanyag na pangalan ang maaaring banggitin na kabilang sa kanila. Hangga't maaaring matutunan mula sa Kasulatan, dalawang bagay lamang ang kinikilala: (a) ang pandaigdigang Iglesya na sumasaklaw sa bawat

tunay na Cristiano, at (b) ang lokal na iglesya, na sa isa sa mga ito ay dapat matagpuan ang bawat tunay na Cristiano. Kung tayo ay may iisang isip, ang ating malasakit ay aabot sa bawat anak ng Diyos at ang ating katapatan ay sa ating sariling lokal na iglesya. Ang mga ito ang magpupuno sa ating mga puso at kamay.